

De witte kraai hief zijn vleugels op en zei bescheiden: “Het is niet nodig om te loten. Ik ben bereid om deze belangrijke missie op mij te nemen, zodat alles weer groen, levendig en normaal wordt.”

Iedereen viel stil en was verbaasd over de moed van de witte kraai.

De wijze uil zei: “Bravo, witte kraai. Jij bent dapper, jong, krachtig, vriendelijk en toegewijd.”

Alle dieren begonnen luid te juichen: “Hoera! Hoera!” Ze riepen de naam van de witte kraai zo hard dat zelfs de jonge dieren het hoorden en naar hen toe kwamen. Iedereen vierde het samen.

De leeuw zei: “Bereid wat drankjes voor de witte kraai en geef hem vanavond het beste eten, zodat hij morgen vol energie aan zijn missie kan beginnen.”

Iedereen bereidde zich voor op het afscheid van de witte kraai. Ze omhelsden hem en wensten hem veel succes.

Toen de witte kraai het enthousiasme en de hoopvolle blikken van de dieren zag, beseftte hij hoe belangrijk zijn missie was. Hij zei tegen zichzelf: "Ik moet dit doen voor het woud waarin ik leef, voor alle jonge dieren, en om vreugde terug te brengen. Ik zal deze missie met liefde uitvoeren."

De witte kraai besloot zijn uiterste best te doen voor deze missie en nooit op te geven.

De sneeuw bleef zachtjes vallen, terwijl de witte kraai krachtig met zijn vleugels hoger en hoger de lucht in vloog. De wind probeerde hem tegen te houden, maar de witte kraai gaf niet op en bleef zonder pauze verder vliegen. Langzaam liet hij de donkere wolken achter zich. Hoe hoger hij vloog, hoe kouder het werd.

De witte kraai voelde geen vermoeidheid en kwam elke dag met meer kracht dichterbij de zon. Af en toe ging hij op de witte wolken zitten om uit te rusten en dronk wat water om weer energie te krijgen.

Vele dagen en nachten vloog de witte kraai richting zijn doel.

Langzaam kwam hij dichterbij de zon. De donkere, zwarte wolken werden witter en lichter van kleur.

Langzaam verdween de kou. Het werd steeds warmer, want hij kwam dichterbij de zon.